

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ»

Έχοντας σκοπό την παραγωγή χιούμορ και την πρόκληση γέλιου, κάθε τέχνη χρησιμοποιεί δικά της μέσα. Ο Αρκάς διαπρέπει στην ιδιαίτερη τέχνη των σατιρικών κόμικς, είδος υβριδικό, γεννημένο από τη διασταύρωση της εικαστικής τέχνης και της λογοτεχνίας. Η εικαστική φόρμα του χρησιμεύει στη δημιουργία των χαρακτήρων του, συνήθως δύο-τριών σταθερών για κάθε θεματικό κύκλο. Απ' εκεί αναλαμβάνει το κείμενο, και οι χαρακτήρες, διατηρώντας πάγια εικαστική μορφή, ανταλλάσσουν ατάκες. Σ' αυτές τις μίνι λογομαχίες βρίσκεται η χιουμοριστική δράση της κάθε γελοιογραφικής μινιατούρας και οι δέκτες του κάθε οπτικο-κειμενικού μηνύματος ανταποκρίνονται με γέλιο σε

κάθε μία εκπομπή του. Στην τέχνη του θεάτρου η παραγωγή χιούμορ συνήθως απαιτεί πιο σύνθετα μέσα. Οι θεατρικές φιγούρες δεν είναι παγιωμένες εξ ορισμού, καθώς η παιχνιδιάρικη μεταβλητικότητα είναι σημαντικό υποκριτικό όπλο. Αλλά και η λεκτική προετοιμασία της κάθε εκπομπής χιουμοριστικού μηνύματος παίρνει περισσότερο χρόνο και ακολουθεί πιο περίπλοκο εξελικτικό σχέδιο στην πορεία προς την κορύφωση του αστείου, ακόμα και σε πιο πυκνογραμμένες κωμωδίες, για να έχουμε κι εμείς οι δέκτες χρόνο και ανάσα για την εκάστοτε ανταπόκριση γέλιου.

Χρησιμοποίησα παραπάνω από τον μισό μου χώρο για να προσδιορίσω τις αντικειμενικές δυσκολίες που αντιμετώπισε η ομάδα παραγωγής της παράστασης «Η ζωή μετά» και ο σκηνοθέτης της Γιώργος Μουαϊμης κατά τη σκηνική μεταγλώττιση του κόμικς του Αρκά. Δυσκολίες που σε μεγάλο βαθμό ξεπεράστηκαν. Οι κύριοι τρόποι της μεταβίβασης που επιτυχώς χρησιμοποιήθηκαν ήταν η δημιουργία των βασικών μορφών, κυρίως του αμείλικτου Αγγέλου (Μαρία Παπακώστα), του κατεργάρη και αγράμματος Διαβολάκου (Κωνσταντίνος Σωκράτους), όπου η πλαστικότητα, η μιμική και η με χιούμορ και ενέργεια χορογραφημένη κίνηση (Μαριάννα Μουαϊμη) καταπολεμούσαν την επαναληπτικότητα των επεισοδίων που διείσδυε στην παράσταση από το κόμικς. Ίδια χιουμοριστική ζωντάνια χαρακτήριζε τη μουσική του Γιώργου

Κολιά, που είχε τον ίδιο λειτουργικό ρόλο, να σπάει τη μονοτονία των υπερβολικά πολλών, κατά την άποψή μου, μονοεπεισοδίων. Η περαιτέρω αραίωση του κειμένου με τα ήδη αναφερμένα φύσει θεατρικά μέσα θα έδινε χρόνο για ποικιλότερη υποκριτική δραστηριότητα στους ηθοποιούς και σε μας τους θεατές – ευκαιρία να «προετοιμάσουμε» τις αντιδράσεις μας καλύτερα.